

Η αλαζονεία του Βερολίνου και η μεγαλοψυχία των Ελλήνων. Κατοχικό δάνειο και πολεμικές αποζημιώσεις.

Γράφει ο Γεώργιος Εμ. Δημητράκης.

Η Ιστορία δεν καταγράφει μόνον ιστορικά γεγονότα μίας συγκεκριμένης περιόδου. Τα βιώματα των ανθρώπων που ακολουθούν τα γεγονότα είναι συνέχεια της Ιστορίας, διότι αυτά είναι πιο έντονα και κρατάνε ζωντανά εις την συνείδηση των Λαών λεπτομέρειες οι οποίες συνήθως δεν καταγράφονται εις τα ιστορικά δοκίμια. Είναι όμως χρήσιμα, διότι εμπλουτίζουν το ιστορικό γεγονός και ενισχύουν αυτό ως απόδεικτικά στοιχεία εις την υπεράσπιση, διερεύνηση και ανάλυση του.

Δεν μας εκπλήσσει η προκλητική συμπεριφορά της Γερμανίας εις το θέμα των Πολεμικών Αποζημιώσεων και του Κατοχικού Δανείου. Ούτε το ότι αυτή οφείλεται εις την έλλειψη ιστορικών γνώσεων των Γερμανών Πολιτικών και της Ηγεσίας του Βερολίνου. Διότι χάρισμα κάθε Ηγέτιδας Δύναμης είναι να γνωρίζει την Ιστορία των άλλων Λαών και βάσει αυτής να θωρακίζει και να στηρίζει την άσκηση της εξωτερικής της πολιτικής. Η οποία ενισχύει την δύναμή της, αλλά παράλληλα και την αλαζονεία, η οποία αναπόφευκτα την οδηγεί σε αιφνίδια πτώση και καταστροφή. Η αλαζονεία είναι χαρακτηριστικό στοιχείο κάθε Ηγέτιδας Δύναμης η οποία την ακολουθεί ως αιώνιο σύνδρομο μέχρις και την επόμενη πτώση της.

Δεν φοβίζεται τους Έλληνες ούτε η δύναμη της σημερινής Γερμανίας, οι απειλές, οι εκβιασμοί και προσβολές της, αλλά ούτε μας απογοητεύει και η άρνηση της εις το αίτημα της Ελλάδος. Δεν περιμέναμε τίποτε άλλο το διαφορετικό, αλλά ούτε και Νομικά επιχειρήματα από μία χώρα η οποία είναι γνωστή για το Δίκαιο και την Κοινωνική Δικαιοσύνη εις τα οποία οφείλεται εις το μέγιστο η ανάπτυξη και η οικονομική της δύναμη. Όμως η άσκηση του Δικαίου εξυπηρετεί μόνον τα συμφέροντα αυτής της χώρας. Σε καμία περίπτωση τους άλλους Λαούς, ακόμη και όταν προσπαθεί να δώσει τώρα «μαθήματα» του κοινού περί Δικαίου Αίσθημα και Ηθικής, χωρίς να αντιλαμβάνεται η ίδια ότι η αλαζονεία της την εκθέτει εκ νέου και την κάνει και πάλιν αντιπαθητική αλλά και άκρως επικίνδυνη.

Ο Ελληνικός Λαός δεν αισθάνεται καμία έχθρα κατά του Γερμανικού Λαού, η Ηγεσία του οποίου επί 78 χρόνια δεν εκτίμησε την μεγαλοψυχία και μακροθυμία των Ελλήνων. Το αίτημα της Ελλάδος αποτελεί την διπλή όψη ενός νομίσματος. Εις την μία πλευρά ευρίσκεται η δίκαιη, έντιμη και ηθική θέση της Πατρίδας μας, και εις την άλλη η κατηγορηματική και προκλητική άρνηση του Βερολίνου. Εμείς οι Έλληνες οφείλουμε ως Λαός να εξηγήσουμε και να υπενθυμίσουμε εις το Βερολίνο μερικά πράγματα τα οποία από πάσης πλευράς είναι ισχυρά, διαχρονικά και αδιαμφισβήτητα, και τα οποία δεν στηρίζονται επάνω εις το βάθρο του Ηγεμονισμού και της Αλαζονείας, αλλά εις το διαχρονικό και αναλλοίωτο περί του Δικαίου Αίσθημα ενός ολόκληρου Λαού.

Η Συμφωνία του Λονδίνου της 27.02.1953 διέγραψε τα χρέη της Γερμανίας της προ του 2^{ου} Παγκοσμίου Πολέμου εποχής και όχι τις Πολεμικές Αποζημιώσεις. **Η Συμφωνία των «2+4» της Μόσχας (12.09.1990), δεν είναι «Συμφωνία Ειρήνης» μεταξύ Γερμανίας και όλων των αντιπάλων της του 2^{ου} Παγκοσμίου Πολέμου η οποία διευθετεί τις Πολεμικές Αποζημιώσεις αυτής απέναντι των άλλων Λαών.** Αλλά μία απλή Συμφωνία η οποία αναφέρεται εις τον επαναπροσδιορισμό της Κρατικής Οντότητας της Ενωμένης τώρα Γερμανίας και την θέση αυτής απέναντι των 4 Δυνάμεων ΗΠΑ, Ρωσία, Μ.Βρετανία, Γαλλία. Δηλαδή δεν γίνεται καμία αναφορά εις την παραίτηση απαιτήσεων των άλλων ή μία διευθέτηση των Πολεμικών Αποζημιώσεων.

Με την Δίκη της Νυρεμβέργης φέρεται η δίκη των Γερμανών Εθνικοσοσιαλιστών Εγκληματιών Πολέμου που διενεργήθηκε από το επί τούτω συγκροτημένο ομώνυμο Διεθνές Στρατιωτικό Δικαστήριο, που συνεδρίασε εις το Δικαστικό Μέγαρο της Νυρεμβέργης, από τις 20. Νοεμβρίου 1945 μέχρι την 1.Οκτωβρίου 1946, με κατηγορούμενους 24 υψηλόβαθμα στελέχη του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος και 8 Ναζιστικές Οργανώσεις.

Όμως ο Ψυχρός Πόλεμος πού ξέσπασε ευθύς αμέσως μετά την Δίκη της Νυρεμβέργης, η απρόσμενη μάλιστα ένταξη της Δυτικής Γερμανίας εις το ΝΑΤΟ, εν συνεχεία η συμμετοχή αλλά η αυξανόμενη συμβολή αυτής εις την ΕΟΚ/Ε.Ε. όχι μόνον ευνόησε και πάλιν την Γερμανία, αλλά παράλληλα έδωσε το έναυσμα εις την Γερμανική Πολιτική όπως «ελαχι-στοποιήσει τις ευθύνες και υποχρεώσεις της» από τις συνέπειες του 2^{ου} Παγκοσμίου Πολέμου. Ταυτόχρονα να αποποιηθεί την καταβολή Πολε-μικών Αποζημιώσεων εξαιτίας της διαίρεσης της Γερμανίας και του τότε υπάρχοντος νομικού καθεστώτος, μεταθέτοντας το πρόβλημα αυτό εις το μέλλον, με την ενοποίηση των 2 Γερμανιών σε μία «**Συνθήκη Ειρή-νης**». Η οποία όμως, ως προαναφέρθηκε, δεν έγινε ούτε μετά την Ενο-ποίηση των 2 Γερμανιών την 3.10.1990, λόγω τώρα της ενισχυμένης θέσης της Γερμανίας εις την Ευρώπη, την Ε.Ε., το ΝΑΤΟ και την εξα-σθένηση της Ρωσίας και των ΗΠΑ.

Εδώ πρέπει να αναφερθεί, ότι μετά το 1945 και την ίδρυση της Γερμανικής Δημοκρατίας την 23.05.1949, η γερμανική πολιτική και τα ΜΜΕ επί δεκαετίες αποφεύγουν συστηματικά την δημόσια συζήτηση **για τις βαρύτατες συνέπειες του πολέμου εις βάρος των άλλων Λαών**. Η βαρύτατη αυτή ευθύνη κατέστη επι δεκαετίες και έως σήμερα **ένα tabu** εις την γερμανική κοινή γνώμη και τα ΜΜΕ, το δε ενδιαφέρον αυτής επικεντρώθηκε μόνον εις την συλλογική ευθύνη και τους υπαίτιους για την εθνική ήττα και καταστροφή. **Σε τέτοιο βαθμό ώστε τελικά να αποφύγει και να αποτρέψει την προβλεφθείσα υποχρέωση της Απονα-ζικοποίησης της χώρας**. Επίσης μέχρις σήμερα δεν έγινε ουδεμία αναφο-ρά αλλά και δημόσιες συζητήσεις **για την παρουσία και εγκληματική συμπεριφορά της Wehrmacht ως Κατοχική Δύναμη εις τις άλλες χώρες**.

Η Γερμανική Κατοχή επέφερε ανείπωτα δεινά εις τον Ελληνικό Λαό. Ο Εμφύλιος Πόλεμος ο οποίος ακολούθησε με ανυπολόγιστες καταστροφές, δεν ήταν μόνον μία συνέπεια της βάρβαρης Γερμανικής Κατοχής, η οποία ευθύνεται και για την διάσπαση της Εθνικής Αντί-στασης και τον Εθνικό Διχασμό του Εμφυλίου Πολέμου. Αλλά παράλληλα η διάλυση της χώρας μας εμπόδισε την συμμετοχή αυτής εις το τραπέζι των Νικητριών Δυνάμεων για να διεκδικήσει τις σχετικές από-ζημιώσεις και το Κατοχικό Δάνειο εις τον κατάλληλο χρόνο. Όμως μόλις λίγο αργότερα, η αλλαγή των συσχετισμών των Δυνάμεων εις την Ευρώπη με τον Ψυχρό Πόλεμο, την στήριξη και ανόρθωση της Γερμανίας, την ίδρυση και την απρόσμενη ένταξη αυτής εις το ΝΑΤΟ, και λίγο αργότερα της ΕΟΚ/Ε.Ε. είχε ως αποτέλεσμα την συμμετοχή της χώρας μας εις το νέο πνεύμα της υπεράσπισης της Ευρώπης, αλλά και την αποχή της χώρας μας από το αίτημα Πολεμικών Αποζημιώσεων και το Κατοχικό Δάνειο, το οποίο έθεσε εις τις καλένδες.

Παράλληλα, ως είναι ήδη γνωστόν, με την ανόρθωση της Γερμανίας έχουμε τώρα και την αναθεώρηση της γερμανικής εξωτερικής πολιτικής απέναντι της Ελλάδος. Με την αλλαγή της προπολεμικής τακτικής του Βερολίνου να επεμβαίνει εις την εθνική πορεία της χώρας μας, μέσω στρατιωτικών ενισχύσεων των αντιπάλων μας π.χ. Ελληνικό-Τουρκικός Πόλεμος 1897, Βαλκανικοί Πόλεμοι, Εθνικός Διχασμός 1914 με την σύγκρουση Βασιλοφρόνων και Βενεζελικών, Μικρασιατική Καταστροφή με την στήριξη του Κεμάλ Ατατούρκ. Τώρα, μετά το 1950, με την απευθείας διείσδυση εις την ελληνική πολιτική των ισχυρότατων Πολυεθνικών Εταιριών της, οι οποίες δια των μιζών ανέδειξαν την διαπλοκή και την διαφθορά του Πολιτικού Συστήματος Μαριονέτων, το οποίο εκ του λόγου αυτού, όχι μόνον προστάτευε και φυγάδευε εις την Γερμανία εγκληματίες πολέμου, όχι μόνον απέφευγε την διεκδίκηση Πολεμικών Αποζημιώσεων και του Κατοχικού Δανείου, αλλά τελικώς οδήγησε και εις την κατάρρευση της χώρας μας με την Χρεοκοπία και την επιβολή των δυσβάστακτων για 99 ολόκληρα χρόνια Μνημονίων.

Το Βερολίνο οφείλει να γνωρίζει ότι δεν υπάρχει Διμερής Συμφωνία μεταξύ Ελλάδος και Γερμανίας, ούτε Διεθνείς Συμφωνίες εις τις οποίες συμμετείχε και η Πατρίδα μας για την διευθέτηση των Πολεμικών Από-ζημιώσεων και του Κατοχικού Δανείου. Η καταβολή των 115 εκατομ-

μυρίων Μάρκων από την Γερμανία η οποία έγινε την 18.03.1960 κατόπιν διαπραγμάτευσης μεταξύ του Κωνσταντίνου Καραμανλή και του πρώτου Καγκελαρίου Konrad Adenauer ήταν ένα αποτέλεσμα μίας «**Συμφωνίας αποζημίωσης Οικείων**», δηλαδή οφειλές προς ορισμένους ιδιώτες, και δεν αποτελούσε τελική απόφαση. Οφείλει επίσης να γνωρίζει, ότι εις το τεράστιο Μνημείο του Ολοκαυτώματος το οποίο εγκαινιάστηκε την 10.05.2005 εις το κέντρο του Βερολίνου η Γερμανική Κυβέρνηση αρνήθηκε να συμπεριλάβει μαζί με τους Εβραίους και τα δεκάδες χιλιάδες θύματα των Κρεματορίων άλλων εθνικοτήτων, εκ του φόβου διεκδικήσεων Πολεμικών Αποζημιώσεων και από πολλούς άλλους Λαούς.

Η Ηγεσία του Βερολίνου οφείλει επίσης να γνωρίζει ότι τα εγκλήματα πολέμου πάσης μορφής και οι απαιτήσεις της Ελλάδος οι οποίες δεν έχουν διευθετηθεί μέσω Διμερών Συμφωνιών, αλλά και οι οποίες δεν έχουν εγκριθεί και από το Ελληνικό Κοινοβούλιο, είναι ενεργές και ποτέ δεν παραγράφονται.

Τέλος ένα μήνυμα προς την ηγεσία του Βερολίνου. Η Παγκόσμια Ιστορία διδάσκει, ότι η Ανθρωπότητα στηρίζεται εις τις Αρχές, Αξίες και Αιώνια Δύναμη του Ελληνικού Πνεύματος και Πολιτισμού. Όποιος εναντιώνεται προς αυτό ηττάται!

Γεώργιος Εμ. Δημητράκης

Υποσημείωση: Ο αρθρογράφος κρητικής (Μαριού Ν. Ρεθύμνου) και θρακικής καταγωγής γεννήθηκε και διαμένει εις την Ξάνθη. Σπούδασε Πολιτικές-Οικονομικές Επιστήμες και Κοινωνιολογία εις την Βόννη, όπου διέμενε επι πολλά χρόνια, και εν συνεχεία Ιστορία, Πολιτιστική κληρονομιά και Αρχαιολογία εις την Αθήνα. Διετέλεσε επί 35-ετίας Διπλωματούχος Ξεναγός για όλη την Ελληνική Επικράτεια.